

[Marianne Jelved]

det kræver samarbejde, ansvarlighed, fleksibilitet, åbenhed og tid. Det Radikale Venstre vil sammen med de to andre regeringspartier samarbejde med Folketingets partier, med arbejdsmarkedets parter, med kommuner og amter, for at der skabes løsninger på problemerne. Det er det, der er opgaven.

Konklusionen er, at der kan arbejdes bredt. Der er blevet bredde bag Danmarks udenrigs- og sikkerhedspolitik, folketingssamlingen har været præget af det konstruktivt samarbejdende folkestyre. Der skal nu findes løsninger på væsentlige strukturproblemer. Regeringen har fremlagt et forhandlingsoplæg, og der er til trods for forudsigelige politiske reaktioner enighed om en lang række emner. Udfordringerne er store, men vanskelighederne er ikke uoverkommelige. Grædekonerne og sortmalerne kan godt pakke sammen, vi kan ikke bruge dem til så meget. Hvis der er vilje og ansvar, så kan vi også finde løsningerne.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Fru Marianne Jelved havde en opremsning af, hvad vi var enige om herinde, og nogle af tingene er jeg helt enig i, f.eks. om børnefamilierne.

Der kom en sætning indimellem, som jeg synes fortjener en uddybning, og det var sætningen: »Vi er nok også enige om, at de højtlønnede godt kan betale mere selv«. Det synes jeg var meget interessant. Jeg vil godt have at vide, hvad der ligger bag det. Er det, at der skal gennemføres en social bundgrænse i forbindelse med enhver brugerbetaling, sådan at brugerbetalingen kun kommer på tale for de bedrestillede? Det synes jeg er meget interessant, hvis det er tilfældet, og det vil jeg meget gerne have uddybet fra radikal side.

Arne Melchior (CD):

Fru Marianne Jelved viede mig sin indledning. Jeg skal da gerne gøre gengæld og sige, at der intet er i forretningsordenen om de korte bemærkninger, der skulle give hende anledning til den bemærkning, hun kom med, som jo også kun var en bortforklaring, fordi hun ikke kunne svare på spørgsmålet. Fru Marianne Jelved talte om fast rollespil. Fordi de korte bemærkninger normalt bruges på én måde, kan det så virkeligt forstyrre en radikal sjæl, hvis de en gang

imellem bruges på en lidt anden måde? Så er det jo netop det faste rollespil og det forudsigelige. Nok om det!

Jeg vender mig til statsministeren, som jo i sin status i dag mente at kunne konstatere et roligt og sagligt samarbejde i Folketinget i den forgangne samling. Og superlativkspert som statsministeren jo er – og heri ligner han nok mig en smule – fik han svunget sig op til at sige, at der er gennemført *utrolig* megen lovgivning støttet af et *overordentlig* bredt flertal. Jeg tror nok, at det er at gå lovligt vidt. Jeg tror, at når statistikken foreligger og sammenlignes med tidligere år, vil man se lige så megen lovgivning med lige så store flertal i langt de fleste af folketingsårene, og deri er der jo ikke noget dårligt, hverken om de tidligere år eller det forgangne.

Må jeg ikke nok minde statsministeren – og også hr. Ivar Hansen, der også glædede sig over den gode folketingssæson – om, at det vistnok er første gang i Folketingets historie, at en finanslov er blevet vedtaget med mindre end 50 pct. af Folketingets stemmer. Er det en stor succes? Jeg må nok have lov at mene, at det er en ret stor fiasko.

Det var også i den netop afsluttede folketingssamling, at statsministeren for første gang i sin da 6-årige periode som statsminister gjorde et dagsordensforslag til et kabinetsspørgsmål. Det var ikke sket i store, svære, nationale spørgsmål gennem 6 år, men det skete ved åbningsdebatten i oktober 1988. Hvad drejede det sig om? Medicinpriser. Det lykkedes for statsministeren ved denne dramatiske gestus at få nogle af os til at følge sig, for vi var ikke og vi er ikke ude på regeringsstorm. Men da selve sagen kom til afstemning under finanslovbehandlingen, tabte regeringen jo den sag. Så det var egentlig en underlig episode – også den – som ikke er særlig succesfuld.

Vi har i det hele taget set en anden statsminister i det forgangne år end ham, vi kendte gennem 6 år. Det startede altså med denne udråbning af en lille, men i øvrigt socialt vigtig sag til et kabinetsspørgsmål.

Så kom der en plan om 2 gange 10 pct.s nedgang, nemlig 10 pct. i skatter og 10 pct. i lønninger. Der blev aldrig regnet på konsekvenserne af den, den fusede nok så hurtigt ud i løbet af begyndelsen af 1989.

Så kom der en trussel, som i øvrigt var en tom trussel, om en folkeafstemning om et lovkom-